

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 170/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Barborou Petrovič, Hlavná 44, Trnava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 Co 154/2015 z 25. januára 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 83/2016 z 25. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 23 Co 154/2015

z 25. januára 2016 (ďalej aj „rozhodnutie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 83/2016 z 25. mája 2017 (ďalej aj „rozhodnutie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že «[k]rajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 25. 1. 2016 vo veci sp. zn. 23Co/154/2015 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba zamietnutá, a to tak, že sa úplne stotožnil s arbitrárnym záverom prvostupňového súdu, ktorý nemá oporu v žiadnom právnom predpise, pričom takýto svoj postup žiadnym spôsobom racionálne nezdôvodnil.

Podstata sporu spočívala v tom, že sťažovateľ požiadal žalovaného o prevod bytu do jeho osobného vlastníctva, a to v súlade s § 16 a nasl. zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. Prvostupňový, ako aj odvolací súd dospeli k záveru, že sťažovateľ mal v spore aktívnu vecnú legitimáciu na podanie predmetnej žaloby, pričom žalovaný bol v spore pasívne vecne legitimovaný. Napriek skutočnostiam, že aj otázka vecnej legitimácie bola v spore spornou. Prvostupňový, ako aj odvolací súd zhodne skonštatovali, že medzi sťažovateľom ako nájomcom a žalovaným ako prenajímateľom existoval platne uzatvorený nájomný vzťah podľa § 663 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Napriek skutočnosti, že oba súdy nižšieho stupňa skonštatovali v odôvodnení svojich rozhodnutí existenciu nájomného vzťahu, ich interpretácia ustanovenia § 16 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov je úplne nepochopiteľná a svojvoľná. Krajský súd v Trnave doslovne uviedol, že: „Odvolací súd sa preto jednoznačne podľa vykonaného dokazovania stotožňuje so správnym názorom súdu I. stupňa, že prevod vlastníckeho práva za regulovanú cenu, konkrétne ako požaduje žalobca vo svojom návrhu o nahradenie prejavu vôle na uzavretie zmluvy o prevode vlastníckeho práva bytu zo dňa 10. 11. 2010 nie je zákonný a žalobca naň nemá právny nárok.“

Oba súdy absolútne nezrozumiteľne a nepochopiteľne aplikovali ustanovenie § 16 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, ktorého znenie je nasledovné: „Byt, ktorého nájomcom je fyzická osoba, môže vlastník domu (§ 5 ods. 5) previesť do vlastníctva len tomuto nájomcovi, ak nie

je nájom bytu dohodnutý na určitý čas. Týmto ustanovením nie je dotknuté predkupné právo spoluvlastníka domu.“ Z tohto zákonného ustanovenia potom vyvodili úplne nepochopiteľné a ničím nepodložené závery, že: „Zákon o vlastníctve bytom a nebytových priestorov reflektuje regulovanú cenu len pri prvom prevode bytu, kedy musí byť zachovaná kontinuita na strane oprávneného ako aj na strane povinného. Obmedzenie tzv. prvého prevodu podľa § 16 ods. 1 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov uvedenou voľnou dispozíciou (prevodom akémukolvek subjektu) nezvratne zaniká, pretože ďalej neexistuje nájomný vzťah, ktorý by zákaz aktivoval a nie je zachovaná požadovaná kontinuita v subjekte.“ Takéto závery Krajského súdu v Trnave, ktoré nekriticky prevzal z rozsudku prvostupňového súdu nie sú ničím podložené a sú pre sťažovateľa úplne nepochopiteľné.

Sťažovateľovi je zrejmé, že predmetné zákonné ustanovenie sa nedá aplikovať v prípade, ak už bol byt niektorému z nájomcov predaný. V takomto prípade sa § 16 a nasl. zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, neaplikujú a byt sa stáva prevoditeľným za trhovú cenu. Toto však nie je sťažovateľov prípad. Byt nebol až doteraz dotknutý prevodom nájomcovi alebo inej osobe a napriek tomu mu súd uprel právo nadobudnúť k nemu vlastnícke právo. Z čoho súd vyvodil, že byt sa musí za zvýhodnenú cenu predať len prvému nájomcovi, ktorý ho musí užívať od jeho kolaudácie až do dňa uzatvorenia kúpnej zmluvy nie je absolútne zrejmé a pochopiteľné?!?

Ide teda o absolútne nepochopiteľný postup súdu, ktorý je neprípustný s ohľadom na judikatúru špecifikovanú vyššie tejto sťažnosti.

Sťažovateľ má za to, že absencia odôvodnenia Krajského súdu v Trnave, v rámci ktorého by sa tento súd vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa poukazujúcu na nesprávnu interpretáciu ustanovenia § 16 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, porušuje jeho právo na spravodlivý proces, čím sú mu zároveň odňaté jeho procesné práva, nakoľko „... nepreskúmateľnosť rozhodnutia treba považovať za porušenie práva účastníka na spravodlivý súdny proces, čo naplňuje znaky odňatia možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p (zákon č. 99/1963 Zb. v rozhodujúcom znení, pozn.)“ (5 Obdo 32/2013) a zároveň „... nedostatok alebo nezrozumiteľnosť dôvodov rozhodnutia predstavuje závažné procesné pochybenie súdu spočívajúce v odňatí možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.)“

(4 MCdo 6/2013, podobne aj 2 MCdo 24/2012, 7 Cdo 69/2013, 2 Cdo 11/2010, zo starších napr. 2 Cdo 170/2005).

Na základe čoho dospel Krajský súd v Trnave k záveru, že nárok na prevod vlastníckeho práva k bytu má iba jeho prvý nájomca, ak predtým nedošlo k prevodu vlastníckeho práva k bytu z pôvodného vlastníka na akéhokoľvek právneho nástupcu, nie je vôbec zrejmé a pochopiteľné. Najmä s ohľadom na fakt, že žalovaný takýto postup vo vzťahu k iným subjektom v minulosti uplatnil. O tom však v spomenutom rozhodnutí nie je ani zmienka. Okrem úplnej arbitrárnosti rozhodnutia tak ešte dochádza aj porušeniu princípu rovnosti pred zákonom.

... Krajský súd v Trnave a ani Najvyšší súd SR sa však s touto argumentáciou sťažovateľa nevysporiadali a namiesto toho, aby mu poskytli ochranu, formalistickým výkladom právnych predpisov dospeli k extrémne nespravodlivým záverom.».

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 23 Co 154/2015 z 25. januára 2016 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 83/2016 z 25. mája 2017 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu a napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil, aby vec vrátil Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie, že všeobecné súdy konali pri výklade § 16 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“), keď nepriznali sťažovateľovi právo na odkúpenie bytu za regulovanú cenu, *contra legem*. Sťažovateľ je toho názoru, že všeobecné súdy nezohľadnili účel predmetného ustanovenia, v konaní postupovali príliš formalisticky a arbitrárne a také porušenie jednoduchého práva je potom základom ústavnej neudržateľnosti napadnutých rozhodnutí krajského súdu aj najvyššieho súdu. Tvrdí, že z rozhodnutí nie je možné identifikovať z čoho súdy vyvodili, že „*byt sa musí za zvýhodnenú cenu predať len prvému nájomcovi, ktorý ho musí užívať od jeho kolaudácie až do dňa uzatvorenia kúpnej zmluvy*“.

**K napadnutému rozhodnutiu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 Co 154/2015
z 25. januára 2016**

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí k zisteniu skutkového stavu uviedol:
„... Z rozhodnutia [redacted] o pridelení

ubytovania v podnikovom ubytovacom zariadení zo dňa 01.04.1992 je zistené, že žalobcovi bolo pridelené ubytovanie dňom 01.04.1992 v [REDACTED] na ulici [REDACTED]. Toto rozhodnutie nemá charakter pridelenia bytu, ale iba charakter dočasného ubytovania a vydáva sa maximálne na obdobie 3 rokov, pokiaľ organizácia nerozhodne inak...

... Žalobca začal byt užívať z titulu nájomnej zmluvy uzatvorenej dňa 24.01.1995 so spoločnosťou [REDACTED]. Žalobca nepreukázal, že bol osobným užívateľom, resp. nájomcom predmetného bytu v rozhodnom období, t. j. v rokoch 1973-1992, teda v období od prvého pridelenia bytu do osobného užívania do privatizácie majetku úpadcu. Predošlým nájomcom bytu bol pán [REDACTED], pričom je nesporné, že tento nemal žiadny vzťah či už príbuzenský alebo obdobný k žalobcovi...

Dňa 24.10.2008 doručil žalobca žalovanému žiadosť o prevod predmetného bytu do osobného vlastníctva zo dňa 20.10.2008..."

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí k právnemu posúdeniu veci v podstatnom uviedol: „*Zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov reflektuje regulovanú cenu len pri prvom prevode bytu, kedy musí byť zachovaná kontinuita na strane oprávneného ako aj na strane povinného. Obmedzenie tzv. prvého prevodu podľa § 16 ods. 1 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov uvedenou voľnou dispozíciou (prevodom akémukoľvek subjektu) nezvratne zaniká, pretože ďalej neexistuje nájomný vzťah, ktorý by zákaz aktivoval a nie je zachovaná požadovaná kontinuita v subjekte.*

Ak aj žalobca poukázal na rozhodnutie o pridelení bytu z roku 1977, právo osobného užívania, resp. nájomný vzťah mu zanikol (nakoľko byt opustil) a od uvedeného rozhodnutia nie je možné, aby si žalobca odvodil svoje užívacie právo, resp. oprávnený nájom bytu, nakoľko nie je daná žiadna skutočnosť, ktorá by zakladala prechod nájmu ani iná právna skutočnosť, ktorá by zakladala kontinuitu osobného užívania, resp. nájmu od pridelenia bytu cez osobné užívanie žalobcom, nájomný vzťah až po súčasnosť.“

Sťažovateľ poukazuje na § 16 ods. 1 zákona o vlastníctve bytov a tvrdí neopodstatnenosť uvedeného výkladu.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o vlastníctve bytov byt, ktorého nájomcom je fyzická osoba, môže vlastník domu (§ 5 ods. 5) previesť do vlastníctva len tomuto nájomcovi, ak nie je nájom bytu dohodnutý na určitý čas. Týmto ustanovením nie je dotknuté predkupné právo spoluvlastníka domu.

Predmetné ustanovenie zákona o vlastníctve bytov viaže prevod bytu do vlastníctva nájomcu na situáciu, ak nájom nie je dohodnutý na určitý čas. Z uvedeného je preto možné usudzovať na kontinuitu nájomného vzťahu.

Účelom zákona o vlastníctve bytov bolo uľahčenie privatizácie bytového fondu (najmä v panelových domoch postavených priemyselným spôsobom) smerujúce k vysporiadaniu sa so socialistickým systémom vlastníctva.

K uvedenému účelu slúžil aj § 16 ods. 1 zákona o vlastníctve bytov. Matériu tohto právneho vzťahu však nie je možné vidieť len v normovaní pozície nájomcu, ale taktiež v ovplyvnení pozície vlastníka domu. Predmetná norma totiž upravuje práva a povinnosti medzi oboma subjektmi daného právneho vzťahu. Pri rozhodovaní je preto potrebné zohľadňovať postavenie nájomcu, ale aj vlastníka domu.

Ústavný súd si uvedomuje, že pozícii sťažovateľa je bližší subjektívny pohľad na vec. Sťažovateľ podľa svojho názoru splnil podmienky určené hypotézou právnej normy a domáha sa nastúpenia želaných právnych následkov. Nárokuje si teda vznik práva podľa dispozície normy.

Ústavný súd však vo veci musí posúdiť aj objektívny rozmer predloženého prípadu. Už mnohokrát ústavný súd judikoval, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke

za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05).

Sťažovateľ sám poukazuje na to, že vo veci bolo treba zohľadniť účel zákona. Ten, ako bolo uvedené, spočíva v uľahčení privatizácie socialistického bytového fondu. Je nesporné, že zákonodarca mal snahu vyjsť v ústrety nájomcom byty dlhodobejšie obývajúcim poskytnutím možnosti previesť byty do ich vlastníctva. Tento pozitívny záväzok zákonodarcu je možné chápať aj ako prejav uznania doktríny právneho štátu kompenzujúci predošlé potlačenie inštitútu vlastníctva (v prospech užívacích práv).

Z napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že sa vecne zaoberal hodnotením trvania nájomného vzťahu a uviedol, že podľa jeho názoru v prejednávacom prípade nebola zachovaná kontinuita nájmu. Krajský súd poukázal na to, že sťažovateľ byt opustil a že byt bol v rokoch 1973 – 1992 užívaný iným nájomcom (bez príbuzenského alebo obdobného vzťahu k sťažovateľovi). Poukázal aj na to, že sťažovateľ žiadal o prevod bytu do osobného vlastníctva žiadosťou doručenou žalovanému 24. októbra 2008 (žiadosť o prevod bytu do osobného vlastníctva, napriek nezrovnalostiam v nájme bytu, vyhodnotil za opodstatnenú, čo je v predostretom prípade k prospechu sťažovateľa, preto sa ústavný súd hodnotením nájmu z tejto stránky nezaoberá).

Za už uvedených okolností byt vlastnil naďalej žalovaný a jeho vlastníctvo nebolo až do žiadosti o prevod bytu do vlastníctva sťažovateľa rušené. Navyše, byt pred sťažovateľom užíval iný nájomca bez akéhokoľvek vzťahu k sťažovateľovi, ktorý o prevod bytu do vlastníctva nežiadal. Vlastník bytu sa na základe uvedeného mohol odôvodnene domnievať, že jeho vlastnícke právo už nebude spochybňované. Je potrebné tiež dodať, že účel zákona o vlastníctve bytov nesmeruje k materiálne neodôvodnenému prevodu bytov.

Podľa názoru ústavného súdu je argumentácia sťažovateľa založená na formálnej aplikácii textu normy. Krajský súd však náležite skúmal materiu právneho vzťahu a vysvetlil dôvody potvrdenia prvostupňového rozhodnutia. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu hodnotí ústavný súd ako vyčerpávajúce bez zjavných logických

protirečení, plne zodpovedajúce kritériám stanoveným pre kvalitné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu.

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04). V súvislosti so svojím postavením ústavný súd v stabilizovanej judikatúre tiež zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (podobne II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Vzhľadom na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04).

Ústavný súd z uvedených dôvodov odmietol sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 83/2016 z 25. mája 2017

Sťažovateľ napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu vytýka, že najvyšší súd sa nestotožnil s argumentáciou atakujúcou rozhodnutie krajského súdu. Keďže najvyšší súd rešpektoval podľa názoru sťažovateľa arbitrárne rozhodnutie krajského súdu, vytknutou vadou musí byť zaťažené aj napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu.

Keďže napadnuté rozhodnutie krajského súdu podľa názoru ústavného súdu nejaví znaky porušenia sťažovateľom označených základných práv a keďže sťažovateľ sa vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu domáha zjednaní nápravy na základe ústavným súdom práve preskúmaných dôvodov, nebola otázka negatívneho posúdenia prípustnosti dovolania pre spravodlivosť konania ako celku otázkou podstatného významu.

Ústavný súd z uvedených dôvodov odmietol sťažnosť aj v časti smerujúcej proti rozhodnutiu najvyššieho súdu ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

O ďalších návrhoch sťažovateľa formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu a napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie) z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2018